

HARADA

(slot)

Numeri 33:24

“En zij verreisden van het gebergte Safer en legerden zich in Harada.”

Laat ons nog een poos in Harada vertoeven en in haar duistere spelonken rondzien. Wij zien personen, die den Heere vrezen, die de stem Zijns Knechts hoort, maar die zo in de duisternis wandelen, dat zij geen licht hebben. Eén oorzaak daarvan hebben wij reeds aangegeven. Laat ons thans ook een tweede en derde beschouwen, en deze is eensdeels de mens zelf, anderdeels de satan.

De natuur des mensen is een bron van duisternis. Er zijn lichamelijke bezwaren, die ook het gemoed kwellen door allerlei beklemming, benauwdheid en pijnlijke gewaarwordingen. Een stremming in de gewone loop der levenssappen kan verschrikkelijke angsten veroorzaken, die ophouden, zodra de gestoorde orde hersteld is, waardoor alsdan een menigte duistere voorstellingen verdwijnen. Deze lijdens worden meestal als gewaande kranten beschouwd en behandeld, vooral omdat zij zelden recht kunnen zeggen, wat en waar het hun schort; maar zij verdienen inderdaad het grootste en tederste medelijden.

Het is kwaad genoeg met hen gesteld, zodat voor hen bijkans nimmer een blijdschap bloeit, en alles voor hun gezicht in donkere sluiers is gehuld, en zij, anders de opgeruimdsten, thans de meest bekommerden zijn. Hoe hard valt het hun, als men zelfs om hun lijden hun verwijtingen doet, en gebiedend van hen eist wat niet in hun macht staat. Dat lijden vindt men niet uitsluitend bij bekeerden, maar ook bij onbekeerden.

Van de laatsten spreken wij hier niet, maar alleen van hen, die den Heere vrezen, die naar de stem Zijns Knechts hoort. Zijn er onder hen, die in de duisternis wandelen en geen licht hebben, zo kan een groot gedeelte van hun lijden voortkomen uit de slechte staat van hun lichaam, waardoor allerlei benauwdheden ontstaan, die ophouden, zodra hun lichaamstoestand gunstiger wordt. Niet zonder oorzaak heet dit lichaam een lichaam des doods, een lichaam van verootmoediging, een tent, in welke wij bezwaard zijn en zuchten.

Maar ook vindt men onder de gelovigen menigeen, die op de geheime pijnbank ligt en zelden een vrolijk uurtje heeft. Nochtans valt geen haar van zijn hoofd zonder de wil des Vaders in de hemelen. Ook dat verborgen lijden moet medewerken ten goede. De oefening is zwaar, maar gewichtig.

Het is geenszins te verwonderen, dat ons eigen hart de duisternis en benauwdheid vergroot, als de Heere Zijn aangezicht verbergt, en zich niets goeds voorstelt, maar veelmeer het ergste vermoedt, dewijl wij als schepselen zo zwak zijn. “Is mijn kracht stenen kracht?” vroeg Job, “Is mijn vlees staal?” - “Ben ik dan een zee of walvis, dat Gij om mij wacht zet?” Van de nabijheid des Heeren hangt zowel ons bestaan als onze troost af, en verbergt Hij slechts een weinig Zijn aangezicht, dan zijn wij geneigd om te verschrikken.

David zegt van alle schepselen, Ps. 104: “Verbergt Gij Uw aangezicht, zij worden verschrikt; doet Gij Uw hand open, zij worden met goed verzadigd.” Zijn eigen Zoon verschrikte onder dergelijke omstandigheden, en met de ganse hemel zou dit het geval zijn, hoeveel meer geschiedt dit bij de mens, die een handvol stof is! Maar wij zijn niet allen zwak, omdat wij schepselen, maar omdat wij zondige schepselen zijn; er woont van nature duisternis in ons, ja, wij zijn voor de wedergeboorte niets dan duisternis (Efez. 5:8).

De apostel vergelijkt in 2 Cor. 4, deze natuurlijke toestand des mensen met die der aarde in het begin der schepping, toen zij woest en ledig was en duisternis zweefde op de afgrond. Zoals God nu in het natuurlijke licht deed voortkomen, zo heeft Hij Zijn licht in onze harten doen schijnen. En deze heldere schijn behouden wij slechts zolang als God voortgaat dien in ons te laten lichten. Onttrekt Hij ons de toevloeiing van Zijn troost, trekt Hij de gordijnen toe, zodat de heldere stralen van het licht niet in de kameren onzer harten vallen, dan keren wij tot onze natuurlijke duisternis terug, uit wier schoot menige kwaal als rook opwaarts stijgt en de oppervlakte van de wereld des gemoeds ontsluit.

Is het hart verduisterd dan is het ook in al zijn doen ijdel, zoals Paulus, Rom. 1:21, van de heidenen zegt, en zo ontstaan een menigte verkeerde beoordelingen over God, Zijn wegen en de toestand der ziel. Inplaats van daarover naar Gods Woord te oordelen, dat ons ook de kastijding als bewijs van liefde leert beschouwen, en de verdrukking van een zijde leert kennen, die haar als hoogst voordelig kenmerkt en oorzaak tot roemen geeft, waardoor wij op den Heere te vertrouwen, ons te verlaten op onze God als wij in de duisternis wandelen, laat het ruimte aan een menigte van eigene gedachten en oordeelt naar het gevoel en naar de ingeving der bedorven rede en niet naar het onbedriegelijke Woord, dat men vast moest geloven, en daarin de regel vinden, die ons door de meest verwarde dwaalwegen heenleidt.

Vandaar dat Gideon het waagde tegen het woord van de Engel, die niemand anders dan de Heere, dat is Christus was: “De Heere is met u,” de bedenking te maken: “Is de Heere met ons, waarom is ons dan dit alles wedervaren?” (Richt. 6.) En hij vond in de lotgevallen en de verdrukking des volks een wederlegging van het Woord des Heeren, inplaats van zijn eigen beoordeling daarnaar te richten.

Zo plotseling en beslissend gaat nog menige ziel in haar beoordeling tewerk en denkt: het is onmogelijk dat de Heere mij kan genegen zijn, anders zou het een en ander geheel anders gaan en zijn; terwijl zij nochtans haar gronden slechts uit eigen gedachten en niet uit Gods Woord afleidt, of als een blad door iedere wind wordt gedreven, juist omdat zij geen vastigheid in het Woord heeft. - In welk een menigte ijdele, teugelloze gedachten liet Asaf zich in Ps. 73 verstrikken, door zijn vleselijke gedachten over zijn uitwendige, onaangename omstandigheden, die hij met de blinkende toestand van goddeloze mensen dezer wereld vergelijkt!

Hij dwaalt zover van de weg, dat hij in vers 13 rechtuit belijdt: “Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen!” Een taal, die zeer duidelijk bewijst, hoe slecht zijn wassen en reinigen hem gelukt is; spreekwijzen, die een menigte dwalingen en zonden bevatten. Kon die geliefde man in zulk troebel water geen grond vinden, zodat hij bijkans het ganse geslacht der vromen als dwazen veroordeeld had, wat

zou er van hem geworden zijn, als hij zulke wegen had moeten bewandelen als Job, of zijn vriend Heman?

Wij zijn daarenboven vol van ellendig wantrouwen en argwaan tegen de zo zeer betrouwenswaardige God, zodat indien zich slechts het geringste voordoet, dat het schijnt te rechtvaardigen, er geen einde is aan al de kwaaddenkende redeneringen. Is het dan ook al niet: "Zou God wel gezegd hebben?" dan is het toch: "Zou God wel woord houden?"

Is het niet: "Kan Hij het wel?" dan is het toch: "Wil Hij het wel doen?" "Twijfelt men niet met betrekking tot anderen, men doet het zoveel te meer ten opzichte van zichzelf, en het valt ons veel gemakkelijker, in weerwil van alle verzekeringen van het tegendeel, den Heere slechte, dan goede gezindheid jegens ons toe te schrijven. Dat is een groot gedeelte en een rijke put van onze ellende. En wanneer vindt dat aangeboren wantrouwen meer voedsel, dan wanneer de ziel in duisternis wandelt?

Maar ook in die toestand hebben de gelovigen geenszins alleen met vlees en bloed te worstelen. Hoewel ook reeds deze strijd alleen hun natuurlijke krachten verre te boven gaat, zo hebben zij ook de listige omleidingen des duivels en het geweld der geestelijke boosheden in de lucht (Efeze 6) te verduren. Wat is sterker dan een leeuw, wat is vreselijker dan een leeuw? En zo gaat de duivel om, zoekende, wien hij hier of ginds zou kunnen overvallen en verslinden. Moet hij, die den Heere vreest, ook wel in duisternis wandelen, zonder licht; in die toestand door de dikke nevels van allerlei twijfelzucht en wantrouwende gedachten, aanklachten en veroordelingen dringen, dan maken de boze geesten zich dit als het geschiktste tijdstip ten nutte, om de arme, troosteloze ziel de volledige nederlaag te bezorgen, zelfs het laatste vonkje hoop uit te blussen en het leven ter aarde te vertreden, zoals David in Ps. 143 zegt en klaagt.

Gelijk de satan eens begon met de onschuldige mens mistrouwen tegen God in te fluisteren, zo is hij er nog steeds op uit, de heiligen met twijfelingen te kwellen, of God wel hun God is, en dit zoverre te verdrijven als hij maar kan, zodat hij zelfs het fundament van het Woord Gods tracht te schudden en menigmaal de ziel doet twijfelen aan het bestaan van God.

Al zijn overige verzoeken tot zonde zijn als het ware slechts het aanleggen der mijnen en het vullen van die mijnen met buskruit, om te zijner tijd alles in de lucht te doen springen. Zo verzocht hij Petrus, om zijn Meester te verloochenen. Maar hij wilde het daarbij niet laten; neen, zijn hoofddoel was op zijn geloof gemikt, en hij hoopte de arme apostel door zijn zware zonde in vertwijfeling te storten.

Jezus zag dit vooruit, en verhoedde het door Zijn voorbede, zodat zijn geloof niet ophield. Ook bij Christus Zelf legde hij de pijlen zijner verzoeking op het geloof aan. Want Hij is in alles verzocht geworden als wij! Nadat Hij bij Zijn doop van het Goddelijk Zoonschap op de nadrukkelijkste wijze was verzekerd geworden, kwam de satan, en trachtte Hem deze ontvangen getuigenis twijfelachtig te maken, alsof het een ijdele inbeelding was, en hij ried Hem, in Zijn grote nood, toen Hem hongerde, een door die dringende omstandigheden gerechtvaardigde proef te nemen, of Hij de Zoon van God was of niet, en wel door die stenen te bevelen, brood te worden, hetwelk Jezus niet zou hebben kunnen doen, zonder het geloof te verzaken, hetgeen juist des satans doel was.

De satan is bij voorkeur een vijand van het geloof, dewijl het de wortel van het ganse geestelijke leven is. Het geloof is het schild, waarmede de vurige pijlen des bozen worden uitgeblust; zou hij het dan niet der ziel trachten te ontwringen? Door het geloof wordt hem alle tegenstand geboden, die hem tot de vlucht noodzaakt. Gelijk het geloof bij voorkeur het werk Gods wordt genoemd, zo is de wanhoop de voleinding der werken des satans.

Daarom vond Paulus met recht oorzaak, om bijzondere gezanten tot de Thessalonicenzen af te vaardigen, om naar hun geloof te vernemen, of niet wellicht de verzoeker hen mocht verzocht hebben, 1 Thess. 3:5. Hij bestrijdt alle werkingen des Heiligen Geestes, en tracht zowel de troost als de verkwikking, die de ziel uit het gewaarworden van de werken en vruchten des Geestes schept, bijzonder daardoor te verhinderen, dat hij alles, wat er in haar omgaat, voor schijn en verbeelding uitvent en haar alle aandeel aan God twijfelachtig maakt.

Wij zijn van nature duisternis, en hij is de vorst der duisternis. Welke bewegingen moeten er niet ontstaan als hij verlof ontvangt, om als een jachthond de ziel op te jagen. Hoe ging het Paulus, toen hij een engel des satans kreeg, om hem met vuisten in het aangezicht te slaan! Hoe kermt en bidt hij! Hoe ging het in het algemeen Job, toen God tot de satan zeide: “Hij zij in uwe hand, alleen aan hem strek uwe hand niet uit.” Gelijk zijn lichaam met boze zweren, zo kwelde hij zijn ziel met angst en verschrikkingen.

Laat ons nog eens onderzoeken, in welke gevallen de Heere enigen van hen, die Hem vrezen, in zulke droevige omstandigheden leidt, dat zij in de duisternis wandelen en geen licht hebben? Vooreerst doet Hij zoals Hij wil, beiden met de krachten in de hemel en met hen, die op aarde wonen. Een merkwaardig voorbeeld hiervan is Job, wien God Zelf de voortreffelijke getuigenis gaf, dat er zijns gelijke in het ganse land niet werd gevonden, en zegt tot de satan: “Hoewel gij Mij tegen hem opgehitst hebt, om hem te verslinden zonder oorzaak.” (Job 2:3)

Job had tot zulk een behandeling geen reden gegeven. Maar God wilde daardoor verheerlijkt worden, dat Hij deze uitmuntende dienstknecht Gods tegen de satan in het veld bracht, om met hem te strijden, en hem te schande te maken.

De Heere kan ook een der Zijnen zo oefenen, om hem wijs, verstandig en sterk te maken. Aanvechtingen met gebeden en overdenkingen waren de onderwijzingen van Luther, en hij was gewoon te zeggen: “Dat hebben mij mijn aanvechtingen geleerd.” Ware hij niet in zijn klooster zo geoefend, en ware niet al zijn gerechtigheid en kracht vernietigd geworden, hij had nimmer dat inzicht in het Evangelie der vrije genade bekomen, dat wij in hem bewonderen. De schrijver van de 88ste Psalm was van zijn jeugd af in deze school der aanvechting, en kreeg zulke zware lessen, dat hij bijna zijn leven opgaf.

Zware aanvechtingen volgen ook menigmaal op uitmuntende vertroosting. Nadat Paulus in de derde hemel was opgetrokken, kreeg hij vuistslagen van de satan, en Christus Zelf moest van de Jordaan in de woestijn. Soms is het omgekeerd. Gelijk wij vele verdrukkingen in Christus hebben, zo worden wij ook rijkelijk vertroost.

God gaat in het algemeen niet met allen dezelfde weg, en Hij maakt Zich Zijn regelen Zelf. Velen geraken tijdens hun bekering, of spoedig daarna in grote duisternis, angst en nood. Hun zon gaat als het ware verduisterd op en blijft lang alzo. Heman zegt, dat hij

van zijn jeugd af doodbrakende was geweest, en wij vinden niet, dat hij ooit als de Moorman, zijn weg met blijdschap heeft kunnen voortzetten.

Anderen daarentegen genieten terstond na hun bekering een gans uitnemende troost, een uitbundige blijdschap, en in het vervolg nooit, tenminste niet in die mate, zonder dat zij daarna door een langdurige en grote dorheid en troosteloosheid worden overvallen. Enige kinderen Gods ervaren noch van het een noch van het ander iets treffends. Hun weg loopt langs zacht vlietende wateren, zij zijn als het ware Nathanaëls-zielen, zonder valsheid.

Voor sommigen verbergt Zich de Heere en leidt hen in het donker en duisternissen, dewijl en nadat zij een zonde gepleegd hebben, die vergelijkenderwijze niet eens zeer opmerkelijk is, en kastijdt hen daarvoor met een onbarmhartig harde roede, stoot hen van Zich, alsof Hij Zijn barmhartigheid door grote toorn gesloten had en voortaan geen genade meer betonen wilde.

Bijna als Ezau zoeken zij een plaats des berouws tot boetvaardigheid met tranen.

Enigen worden nimmer krachtiger getroost dan na een erkende en berouwde overtreding, zoals Petrus. En zo komen er nog meer gevallen voor, hun getal is zo groot, omdat de vertroosting niet tot het leven hier beneden beperkt zijn. Daarom kan een hoogbegenadigde Paulus als een vloek, uitvaagsel en pest voor het oog der mensen staan, terwijl de gebrekkige Corinthiërs heersen als koningen.

Toch komt deze duisternis gewoonlijk een kind Gods overvallen, als het in enige grove zonde valt, en als het ware zichzelf een been verlamt en anderen tot aanstoot wordt; als het in het algemeen een trage, der wereld gelijkvormige, aardse en lichtzinnige wandel leidt, als het over alles lichtvaardig heenloopt, zich nooit wil laten terechtwijzen, noch vermanen en bestraffen, dan komt eindelijk God met een zoveel harder roede, en handelt, zoals Hij in Ps. 50 getuigt: "Deze dingen doet gij en Ik zwijg; gij meent, dat Ik ten enenmale ben gelijk gij! Ik zal u straffen en zal het ordelijk voor uw ogen stellen."

Hij kan ook wel onbuigzame zielen, die zich vermanen noch leiden laten, in een inwendige ban doen, zodat zij licht, noch troost, noch kracht, noch moed behouden, hen schelden en kastijden en tegen hen toornen, als wilde Hij in eeuwigheid niets meer van hen weten; Hij kan hen de satan overgeven en hen in een duistere kerker werpen en daarbij nog laten zeggen: Om uwer boosheid wille wordt gij alzo geslagen, en gij zult het ondervinden, welk een leed het veroorzaakt tegen den Heere, zijn God te zondigen, en wat het is, als Hij Zijn hand terugtrekt.

Dan wordt men gewaar, dat men vlijtig wordt om boetvaardigheid te zoeken. Een kind Gods wordt ook door duisternis overvallen wegens een vleselijke vertrouwen, hoe geestelijk het ook moge schijnen.

Koesteren wij zulke gedachten, dat onze troost en onze genadegaven zo vast in ons geworteld zijn, ja dat wij ze als het ware zo van den Heere in bezit gekregen hebben, dat wijzelven daarmede kunnen woekeren en God niet meer nodig hebben om ze te onderhouden, oefenen en vermeederen, dan onttrekt Hij gewoonlijk dat licht, opdat wij zouden leren, ons nabij de Fontein te houden, en ons niets als het onze aan te matigen.

Was het vertrouwen van Petrus op de kracht zijner onafhankelijkheid van Jezus de oorzaak, dat Jezus hem aan de macht der zonde overgaf, zo kan ook een niet

verootmoedigd vertrouwen op de kracht der genade een oorzaak zijn, dat God de ziel overgeeft aan de schuld der zonde en haar verschrikking. Zijt nooit trots, verheft u niet, maar zijt ootmoedig en voegt u tot de nederigen, opdat God niet alzo met u handele, dat gij meer een worm dan een mens zijt. Bedroeft den Heilige Geest niet, blust Hem niet uit, anders zal Hij u wederom bedroeven en uitblussen. Dat Hij uw vrees en verschrikking zij, ook eer gij te Harada wordt gelegd.

Tot besluit nu nog enige aanmerkingen over de reden en het doel, waarom God enige Zijner kinderen, in zulke droevige omstandigheden leidt. Zij zijn een krachtig middel, om de zondaar te verootmoedigen. In deze school worden grote mannen klein, gelijk aan Petrus is te zien; daar vergaat alle eigen roem.

Men mag zich niet op natuurlijke en geestelijke gaven beroemen, maar men gelijkt een verbroken vat, dat zichzelf niet aan elkander kan houden. Daar verdwijnt alle zelfvertrouwen en alle redding en verlossing wordt toegeschreven aan den Heere, Die hemel en aarde heeft geschapen. Men ziet zich genoodzaakt alleen op God te steunen en te hopen, maar op een God, Die doden levendmaakt, Die goddelozen rechtvaardigt, en roept wat niet is, opdat het er zij.

Men verliest zijn eigen leven, opdat Christus ons leven en alles zij. Ja, in deze zalige school, waar men alles tot schuldgeld moet nederleggen, wordt men voor alles bedorven, wat niet de onvervalste melk van het Evangelie is. God wordt in ons oog alleen wijs, alleen groot en heilig, Hij wordt het geheel en alleen. Is dat niet een gewichtig, is dat niet het laatste en hoogste doel van God? Nog meer: dit zielelijden beoogt een gelijkvormigheid van de ziel met Christus. Bestaat er een lijden om Christus' wil, zo bestaat er ook een lijden van Christus, en niet zelden maakt Hij de Zijnen beiden deelachtig; van buiten strijd, van binnens vrees, waardoor ook de ziel van Christus werd overvallen; daarom wordt er van Hem gezegd: "dat Hij verhoord is uit de vrees." (Hebr. 5:7).

Zijne ziel was bedroefd tot de dood, en welk een bittere klacht uitte Hij aan het kruis! Heeft nu Christus uit- en inwendig geleden, zo worden ook de Zijnen geroepen, zich met dezelfde doop te laten dopen en uit dezelfde beker te drinken. Deze eer is groot. Zo leert men ook enigszins verstaan wat Christus voor ons heeft geleden; en wij zullen mede tot de heerlijkheid verheven worden, indien wij anders met Hem lijden.

Het laatste is een onderpand van het eerste, en de heerlijkheid zal groter zijn, naarmate het lijden zelf zwaarder was, dat daaraan voorafging. Zijt dus goedsmoeds! Gij moet ook het grote onderscheid tussen deze en gene zijde, tussen de woestijn en Kanaän, tussen hemel en aarde leren kennen en uwe ziel in lijdzaamheid oefenen. Gij begeert grote dingen, doe er afstand van; want gij zijt nog uitwonende van den Heere, in het land der vreemdelingschap. (2 Cor. 5:7). Gij moet Zijn nabijheid dikwijls ontberen.

Hoewel Hij naar waarheid met ons is al de dagen tot aan de voleinding der wereld, zo is Hij het nochtans niet altijd naar het genot, maar naar het geloof. Hier is de tijd nog niet, om zich met Zijn beeld te verzadigen en Hem te zien gelijk Hij is. Verdraagt hier de donkere wolken, ginds zijn er geen meer. Verduurt de afwisseling van dag en nacht, want het duurt niet lang, dan is er geen nacht meer. Alles overkomt u, om u in lijdzaam wachten te oefenen, want lijdzaamheid hebt gij nodig; opdat gij de wil van God doet en

de belofte ontvangt; hoewel Hij vertoeft, zo verbeidt Hem; want Hij zal zeker komen en niet vertoeven.

Ziet, wij prijzen hen, die verdragen. Hebt gij niet gehoord van de lijdzaamheid van Job? Ja, wie heeft meer geduld geoeffend dan de Heere Zelf? Wordt niet God Zelf de God der lijdzaamheid genoemd? En hoe is niet de Gemeente des Heeren gedurig in het lijdzaam wachten geoeffend geworden!

Welk een tijdperk verliep er na de uitroep van moeder Eva: "Ik heb de Man, den Heere!" (naar de grondtekst), tot op de boodschap der engelen: "Ik verkondig u grote blijdschap," enz. Wat gebeurde er niet al in die veertig eeuwen, dat die eindpaal niet naderbij scheen te brengen, maar wel te vernietigen! En zoudt gij u niet in de lijdzaamheid oefenen, en u zo gedragen, alsof die menigvuldige eisen tot wachten niet ook voor u in de Bijbel stonden? Dat zou u niet gelukken. Het Hoofd zou onder de geseling bloeden, en gij zoudt een lid van het lichaam zijn en geheel verschoond willen blijven?

Deze wegen leren ons een bijzondere waarde aan God, Zijn genade en troost te hechten. Het gaat in het natuurlijke zo, dat gebrek eerst opmerkzaam maakt op de waarde der dingen, die men zonder dat weinig acht. De gezondheid, een gewenste toestand, wordt door hen, die haar voortdurend genieten, niet hoog gerekend, maar zij achten haar van grote waarde, die haar ontberen. "Een verzadigde ziel vertreedt het honingzeem, maar aan een hongerige ziel is al het bittere zoet."

En zo is het ook in het rijk der genade. O hoe dierbaar worden kruimkens, die van de tafel des Heeren vallen, voor die zielen, welke zich onder de hondkens laten rekenen. Men kan wel zo arm zijn, dat men een penning met dankzegging ontvangt, en zo ellendig zijn, dat reeds een schemering van hoop vertroost. God wil, dat wij ieder kruimke der genade zeer hoog, en ons hetzelfde gans onwaardig zullen achten; maar dat leert men op ongemakkelijke wegen.

Hij kan ons in het stof leggen, enige tijd alleen laten, zodat wij moeten gewaar worden wat wij zijn, kunnen, weten, hebben en zo klein worden als een worm. Dan leren wij uit de diepte der ellende tot God roepen. De lijdenswegen zijn ook rechte scholen en oefeningen tot gebed. Het is wel waar, in de donkere wegen schijnt ook de Geest des gebeds van de arme ziel te zijn geweken, maar het is slechts schijn.

Al kan de geperste ziel ook maar zelden in een uitvoerig smeken behagen scheppen en haar gebrek voor God brengen, nochtans zijn de onuitsprekelijke verzuchtingen zoveel te meer. Hoewel Mozes aan de Rode zee geen woord sprak, zeide de Heere nochtans tot hem: "Wat roept gij tot Mij?" Gelijk voor een moederlijk hart iedere blik, ja elke diepe zware zucht een verstaanbare taal is, zo is voor Hem, Die ver boven een moederlijk hart verheven is, iedere zucht van bedrukte zielen verstaanbaar. Hoe medelijdend worden ook zulke zielen met de druk van anderen, die in deze vijzel vergruisd zijn geworden; zoals ook onze Heere Zelf juist door Zijn lijden tot een medelijdend Hogepriester is geworden, Die met onze zwakheden medelijden kan hebben.

Juist daarom waren Jobs vrienden zo hard, omdat zij nooit in het lijden waren geoeffend geworden. Gezonden weten niet hoe het krankten, en zij die nooit gebrek hadden, weten niet hoe het armen temoede is. Maar God wil ook, dat wij hartelijke ontferming als een kleed zullen aantrekken, en Hij leert het ons door eigen ervaring.

Eindelijk letten wij nog hierop, dat de Heere Zich door deze banden, doding en vuurvlammen een zoveel schoner en vollediger lofoffer toebereidt. Ziet Hij de ellende Zijner dientsmaagd, Zijns dienstknechts aan, gelijk Hij bij Maria deed, dan verheft hun ziel den Heere op een uitnemende wijze. De wierook moet eerst op de vuurgloed smelten, dan dampft hij welriekend opwaarts. Nimmer is de dank vuriger, nimmer eerbiediger, heiliger en zaliger, dan wanneer hij opstijgt uit een geheel verbroken en verbrijzeld hart, dat nu weder door den Heere wordt getroost.

Dat is dan een overvloeiende beloning. Eindelijk zullen allen, die uit de grote verdrukking komen, ondervinden, dat het lijden, dat tijdelijk is, een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid werkt.

Zo zijt dan lijdzaam, geliefde broeders! Weent de u bestemde maat vol. “Wie is er onder ulieden, die den Heere vreest, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Als hij in duisternis wandelt, en geen licht heeft, hij late zich daardoor niet afschrikken, maar veeleer aansporen, om te betrouwen op den Naam des Heeren en te steunen op zijn God.” Dat is niet gering, maar wel iets groots, dat alle krachten der natuur verre overtreft. Want in deze duisternis woont de Heere, Hij is nabij, hoewel Hij schijnt verre te zijn.

Hoezeer ook alles zich in duisternis moge hullen, toch is het volstrekt niet noodzakelijk of raadzaam, dat gij het ongeloof ruimte geeft; strijdt veelmeer er tegen in de mogendheid des Heeren. Zegt met Job: “Indien Hij mij doodde, zou ik niet hopen?”

Maakt met Asaf het besluit op: “Ik zal dan gedurig bij U zijn, Gij hebt mijn rechterhand gevat; bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid.” Geloof met Abraham op hoop tegen hoop. Die God, Die u in de duisternis heeft gebracht, zal op Zijn tijd Zijn lichtglans in uwe harten geven, en over hen, die in de duisternis zitten, zal het licht opgaan.

Laat dan Uw aangezicht over ons lichten, o Heere! zo zullen wij verlost worden. Amen.